

PODEZŘELÝ Č.1

AL
press

edice
KIOKAN

James
Datterson

edice
KIOKAN

PODEZŘELÝ Č. 1

James
Patterson

& Maxine Paetro

AL
press

edice
KIOKAN

Copyright © 2012 by James Patterson
This edition published by arrangement
with Little, Brown and Company, New York, New York, USA.
Translation © Ondřej Duha, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu PRIVATE: #1 SUSPECT
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Miroslav Kozák
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Waňkowská
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN (pdf) 978-80-7543-136-3

Věnováno Tk

Prolog

VÝSTŘELY VE TMĚ

Kapitola jedna

Tmavý sedan odbočil z dálnice Pacific Coast Highway a vklouzl na příjezdovou cestu velkého plážového domu v Malibu v ceně sedmi nebo osmi milionů dolarů.

Řidič zhasl světla, stáhl okénko a zasunul do čtečky elektronickou vstupní kartu.

Dvě křídla vysoké tepané brány se odsunula každé na jednu stranu a sedan dojel k vratům do garáže, zatímco se brána za ním hladce zavřela. Řidič vystoupil z auta a rozhlédl se kolem.

Byl to středně vysoký muž přes třicet, měl krátké hnědé vlasy, na sobě džínovou bundu, khaki kalhoty, boty s gumovými podrážkami a latexové rukavice. Viděl, že ten elegantní moderní dům zcela zakrývá živý plot a ochranná zeď před pohledy z ulice a okolních domů.

Došel k výklenku, ve kterém se nacházely přední dveře, a povšiml si bezpečnostní kamery namířené na něho a biometrický snímač zámku.

Řidič se vrátil k autu, otevřel zadní dveře a řekl: „Poslední zastávka, mladá dámo.“

Naklonil se dozadu a vytáhl ven drobnou ženu s dlouhými černými vlasy. Byla mimo, v hlubokém bezvědomí. Voněla po růžích a mýdle. Muž si její bezvládné tělo přehodil s heknutím přes rameno.

Když došel ke dveřím, přitiskl ženin prst na snímač a dveře se s cvaknutím otevřely.

Byli uvnitř.

Muž v džínové bundě nerozsvítil. Prosklenými stěnami proudilo dovnitř růžové světlo zapadajícího slunce, které se odrazilo od dlaždic na podlaze, a všechno v něm bylo jasně vidět.

Vstupní hala přecházela do velkého obývacího pokoje se střešními okny, kruhovými zdmi a zaobleným oknem obráceným k moři. Nalevo byla chodba k hlavní ložnici a koupelně. Muž si otevřel ložnici nohou, a když došel k posteli, sundal si ženu z ramene a naaranžoval ji na modrobíle pruhované povlečení.

Strčil jí pod hlavu polštář a přešel k lavici pod oknem. Pod sedákem na pantech byla plechová krabice a v ní na obdennávkou vyrobená pistole Kimber ráže 45. Muž v džínové bundě vysunul zásobník, zkontroloval ho a zaklapl zpátky rukou v rukavici. Pistole byla nabitá.

Vrátil se k posteli, pečlivě namířil a střílel ženu zblízka do hrudi. Její tělo nadskočilo, když do něj vpálil druhou a třetí kulku, ale jinak se žena nepohnula.

Střelec vytáhl z náprsní kapsy bundy mobil. Stiskl číslo pět na rychlém vytáčení, zatímco se díval oknem na pláž.

Venku zasvítilo modré světlo – displej dalšího mobilu.

Vrah vrátil mobil do kapsy, aniž promluvil. Pak vyšel z ložnice a našel skříňku s přehrávačem DVD a dalšími přístroji. Otevřel ji, prohledal poličky a vzadu objevil pevný disk bezpečnostního systému.

Odpojil ho, strčil si ho pod paži a vyšel z domu předními dveřmi. Jakmile byl venku, odhrabal trochu mulče pod popínavou bugenvileou, která hustě obrůstala plot. Pohřbil pistoli v mělké díře a zahrnul ji drcenou kůrou.

Nastoupil do svého auta, nastartoval a projel elektronickým klíčem čtečkou na protějším sloupu. Jakmile se brána otevřela, vycouval pomalu do nouzového pruhu. Odtamtud vyjel na dálnici a zamířil na sever.

Cestou přemýšlel o jedné rybí restauraci v Santa Barbaře zvané Brophy Brothers. Miloval to tam. V baru s mořskými

plody měli napařovací mísy s kraby a ústřice v rozpůlených lasturách. Za tu prvotřídní noční práci se odmění láhví něčeho kvalitního.

Střelec zasunul do přehrávače cédéčko Van Halen a usmál se, když se tmavý sedan vmísil do proudu aut.

Kapitola dvě

A. J. Romano řídil bílou nákladní dodávku na západ po I-15, dvě stě čtyřicet kilometrů východně od Vegas. Byl to poslední model fordu se zadními dveřmi a nápisem „Domácí zelenina“ nad košem přetékajícím červenou, zelenou a žlutou zeleninou na obou bocích.

Beny „Boučač“ Felacci byl natažený na sedadle spolujezdce, nové kovbojské boty z úhoří kůže položené na palubní desce. Rudy Gee trávil svou směnu vzadu v klimatizovaném nákladovém prostoru natažený ve spacím pytli mezi kartony.

A. J. rád řídil za tmy tak jako tak, ale zvláště v oblibě měl křišťálově čisté noci ve velkých výškách na západě. Jasně hvězdy. Žádný provoz. Pruh asfaltu táhnoucí se kilometry a kilometry pastvin a pouštního terénu s mlhavým pozadím hor připomínajících zmuchlaný balicí papír, které se tyčily daleko a široko v dálce.

Promluvil na Boučače: „Udělal jsem to dušený hovězí, víš, pro změnu jsem já uvařil pro ni.“

Boučač ulomil filtr z cigarety značky Marlboro, zapálil si ji stříbrným zapalovačem a otevřel okénko.

„Ježíši,“ řekl Romano a otevřel i to své. „Slyšel jsi někdy o pasivním kouření? Tady hulíš za dva.“

„Ujeli jsme dva tisíce sto šest kiláků,“ opáčil Boučač. „Tak zněla dohoda. Jedno cígo na každých dva tisíce sto šest kiláků.“

„No jo.“ A. J. pokračoval, teď hlasitěji, aby přehlušil hukot vzduchu okolo okénka. „Tak jsem udělal i nějaký nudle a malej čokoládovej dort. Bylo to fajn.“

„Fascinující, Ejdžeji. Zvládnul jsi hlavní jídlo, přílohu i dezert.“

„Takže jsem byl plnej, ale ne přecpanej. Šli jsme spát a já se okolo půl třetí probudil. Byl jsem zmrzlej na kost.“

Bouchač si sebral z jazyka kousek tabáku. V dodávce nebyl přehrávač cédéček a uprostřed té pustiny nemohli chytit ani žádnou rozhlasovou stanici. Za čtyři hodiny bude sedět u stolu na black jack. Dneska se vyspí v královské posteli. Mohl by na poslední chvíli zavolat Suzette. Přemýšlel o tom a vzpomněl si, kolik toho namluvila, než si nechala stáhnout kalhotky. Nebo by mohl zajít do baru v hotelu Sands a najít někoho nového. Cítil, že by mohl mít štěstí.

„Zapnul jsem elektrickou dečku. Pořád jsem měl bradavky tvrdý jako diamanty.“

„Proboha,“ povzdechl si Bouchač. „Změň téma, jo?“

„Nastavil jsem ji na devítku. To je jak *svářečka*,“ vedl si dál svou A. J. „Pořád mi mrznu z zadek. Když jsem se znovu probudil, potil jsem se, jako bych uběhnul maraton...“

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Bouchač.

„Já nevím. Na to se právě ptám. Je možný, aby to bylo od srdce?“

„Co si myslíš *o tomhle*,“ řekl Bouchač a ukázal přes čelní sklo na červená světla před sebou.

„O tom autě?“

„Zpomaluje.“

„Ten pitomec měl natankovat v...“

„Objed' ho,“ řekl Bouchač.

Ale A. J. už zpomaloval se slovy: „Když na týchle silnici někomu dojde benzin, může ho klidně sežrat medvěd.“

Jenže autu před nimi nedocházel benzin. Jelo krokem a dávalo chevroletu se zhasnutými světly v levém pruhu šanci ho dohonit a dostat se vedle dodávky.

„Co je kurva tohle?“ řekl A. J. a zíral na chevrolet půldruhého metru od svých dveří. „Co *tenhle* kretén dělá?“

„*Brzdi, brzdi!*“ vykřikl Boučač. „Objed’ ho.“

A. J. Romano se opřel o klakson, ale ničeho tím nedosáhl. Jejich dodávka byla v pasti, tlačena ke sjezdu na Pin-turu, a on mohl buď narazit do auta před sebou, nebo odbočit dolů z dálnice.

A. J. strhl volant doprava a poslal dodávku dolů po sjezdu, zatímco Boučač šátral pod sedadlem po pistoli. Najednou zaskřípěl plech o jeho dveře a dodávka byla pryč ze silnice, vytlačena na nějakou prašnou cestu.

Boučač zařval „Ty parchante!“, zatímco A. J. stál na brzdě. Dodávka dostala smyk na hlíně, prorazila drátěný plot někde uprostřed ničeho, prach jim zakryl výhled a naplnil vnitřek kabiny.

Před nimi a za nimi bouchla dvířka aut. Boučač sevřel pistoli, odepnul si pás, připravený vyskočit ze dveří, ale v okénku se objevil obličej grázla, kterého nikdy neviděl. „Chyťte se stropu!“ zařval ten chlap.

A. J. zvedl ruce a vykřikl: „Boučači! Poslechni ho!“

Boučač zvedl pistoli zpod okénka. Následoval jasný záblesk a hlasitá rána. Boučač se svalil, naposledy vydechl a už se nepohnul.

Ach můj bože. Zabili Boučače, křičel A. J. v duchu. Na levé ucho mu mířila pětačtyřicítka.

„Poslouchejte,“ řekl A. J., „neznám vás. Nic jsem neviděl. Vezměte si, co chcete. Mám šest set babek...“

A. J. neslyšel zbraň vystřelit. Trhl sebou, ale to bylo všechno.

Kapitola tři

Zadní dveře dodávky se rozlétly a vyskočil z nich Rudy Gordino. Pravá noha se mu podlomila, ale hrál na střední basketbal a měl dobrou rovnováhu, takže z toho zakolísání přešel do zoufalého sprintu.

V hlavě mu zvonilo od nárazu, který utrpěl vzadu, ale jeho instinkty byly nedotčené. Utíkal pod černou oblohou přes pláň a rovnoběžně se silnicí.

Krev mu hučela v uších a stále cítil šok ze střelby.

Bože, v kabině se střílelo.

Byli přepadeni.

Rudy Gee běžel a myslel na svou pistoli zasypanou krabicemi v nákladovém prostoru. Myslel na Marisu a Sparkyho a na to, že je ještě mladý na to, aby zemřel, zvláště takhle, zastřelený někde uprostřed pustiny. Měl tolik plánů. Byl ještě kluk.

Běh mu dělal dobře. Rychle se vzdaloval, skoro slyšel jástot na tribunách.

Muž jménem Victor Morello za ním pečlivě mířil se svou pětačtyřicítkou, opřený o bok dodávky. Ten chlap mu to moc usnadňoval, běžel pořád rovně.

Victor stiskl spoušť a ucítil zpětný náraz, zatímco kulka našla cíl. Prchající muž přestal utíkat, jako by na něho někdo zavolal. Pak padl na kolena a skončil s obličejem v prachu.

Victor došel k mrtvému a čistě pro jistotu ho střelil do týla. Když vystřelíte, ale nikdo to neslyšel, opravdu jste vystřelili?

Ano. Rozhodně.

„Je mrtvej?“ zavolal Mark shora ze silnice.

„Říká, že by si s námi dal pizzu,“ křikl Victor zpátky.

„Vrať se sem, jo? Potřebujeme pomoc s těma dvěma.“

Victor pomohl naložit první dva mrtvé do kufru chevroletu. Mark s ním couval a Victor se Sammym přidali třetí mrtvolu k prvním dvěma.

Pak, jak bylo v plánu, si Victor sedl za volant dodávky a všechna tři vozidla se po prašné cestě vrátila na dálnici.

Chevrolet před nimi odbočil, sjel na Highway 65 a zamířil na západ do Panacy v Nevadě. Victor Morello, muž s nadějnou budoucností, se vrátil na I-15 ve směru na L. A. a Mark se držel za ním v acuře jako zadní stráž až ke sjezdu 59 na Cedar City. Odtamtud se měl Mark vrátit do Chicaga.

Byla to dobrá noc. Únos včetně úklidu trval celkem devět minut.

Až do této minuty myslel jen na práci. Teď, když dodávka ujížděla k L. A., začal Victor Morello myslet na svou odměnu.

Byl milionář a za vodou.

Tohle byl nejúžasnější den v jeho životě.

Knihá první

JÁ TO NEUDĚLAL

Kapitola 1

Limuzína na mě čekala na losangeleském letišti, Aldo stál na obrubníku a držel ceduli na tyči, na které stálo: *Vítejte doma, pane Morgane.*

Potřásl jsem Aldovi rukou, hodil tašku do kufru a vklouzl na pohodlné kožené zadní sedadlo. Absolvoval jsem šest měst ve třech dnech a závěrečný úsek ze Stockholmu se změnil ve čtyřiadvacetihodinovou cestu leteckým peklem domů.

Byl jsem vyčerpaný. A to bylo slabé slovo.

„Váš balíček, Jacku,“ řekl Aldo a podal mi přes přepážku složku. Obal měl označení *Private*, jméno mé soukromé vyšetřovací agentury. Kromě naší centrály v L. A. jsme měli pobočky v šesti zemích a klienty po celém světě, kteří požadovali služby nedosažitelné běžnými prostředky a dobře za ně platili.

V poslední době jsem měl pocit, že rosteme příliš rychle do šířky, že pokud je velké nepřítelem dobrého, *skvělé* nemá šanci. A já ze všeho nejvíc chtěl, aby *Private* byla skvělá.

Strčil jsem si složku z účetního oddělení do kufríku, a zatímco auto přejíždělo do rychlého pruhu, otevřel jsem svůj blackberry. Zmeškané vzkazy dosáhly trojmístného čísla, takže jsem si při listování seznamem vybíral jen některé.

První e-mail byl od Vivian, okouzující ženy, která seděla vedle mě cestou z Londýna do New Yorku. Prodávala zařízení na 3D telekonferenci, ne přímo technologii, kterou by člověk musel mít, ale bylo to rozhodně zajímavé.

Byla tam textovka od Paola, mého šéfa bezpečnosti v Římě, v níž stálo: „Náš neplaticí zákazník je mrtvý. Podrobnosti následují.“ V duchu jsem odepsal honorář ve výši dvou set tisíc eur a přešel k textovce od domácího týmu.

Justine Smithová, má důvěrná přítelkyně a číslo 2 v Private, napsala: „Máme co dohánět, kamaráde. Nechala jsem rozsvíceno na verandě.“ Usmál jsem se při pomyšlení, že i když ji chci moc vidět, ještě víc se chci osprchovat a zapadnout do postele.

Poslal jsem Justine odpověď a pak otevřel textovku od Del Ria: „Ten parchant Noccia tě chce okamžitě vidět.“

Bylo to jako rána pěstí do žaludku.

Carmine Noccia byl potomek významné mafiánské rodiny téhož jména, kápo lasvegaského typu a můj náhodný kumpán kvůli dohodě, kterou jsem s ním uzavřel před půl rokem. Kdybych už neměl Carmina Nocciu nikdy spatřit, rozhodně bych netruchlil.

Napsal jsem pětipísmennou odpověď, poslal ji Del Rioví a vrátil telefon do kapsy, právě když limuzína odbočovala na mou příjezdovou cestu. Posbíral jsem si zavazadla a díval se, jak auto vycouvává, abych se ujistil, že to do Alda na Pacific Coastal Highway nikdo nenapálil.

Projel jsem elektronickým klíčem čtečkou, prošel branou, přitiskl prst na biometrický snímač a vstoupil do svého domova.

Na půl vteřiny se mi zdálo, že cítím růže, ale připsal jsem to radosti z toho, že stojím ve svém vlastním domě.

Začal jsem se svlékat už v obývacím pokoji, a než jsem došel do koupelny, měl jsem na sobě už jen boxerky, které jsem skopl před sprchovým koutem.

Postál jsem pod vodou tak horkou, jak jsem jen snesl, šel do ložnice a uhodil na vypínač, který rozsvěcel světla na obou stranách postele.

Na dlouhý okamžik jsem zůstal strnule stát ve dveřích. Nedokázal jsem pochopit, na co se to dívám – protože to

nedávalo smysl. Jak mohla být Colleen v mé posteli? Svetr měla nasáklý krví. Zírala nevidoucíma očima do stropu.

Co to sakra je?

Nevkusný žert?

Zavolal jsem na ni, pak jsem si klekl vedle postele a položil jí prsty na krk. Její kůže byla teplá jako zaživa – ale neměla tep.

Colleen na sobě měla sukni po kolena a propínací svetr – oblečení, ve kterém jsem ji už viděl. Vlasy vonící po růžích se jí rozkládaly do vějíře okolo ramen a fialkově modré oči už měla kalné. Popadl jsem ji za ramena a zlehka s ní zatřásl, ale hlava jí bezvládně visela.

Ach bože, ne.

Colleen byla mrtvá.

Jak se to proboha mohlo stát?

Kapitola 2

Během své služby v Afghánistánu jsem viděl nesčetně mrtvých. Součástí mé práce bylo celá léta vyšetřování vražd a byl jsem svědkem úmrtí svých přátel.

Nic z toho mě však nemohlo připravit na tu hrůzu, když jsem viděl Colleenino zakrvácené neživé tělo. Její krev postříkala ložní prádlo, které jí bylo nasáklé. Její svetr byl tak krvavý, že jsem neviděl její rány. Nemohl jsem poznat, jestli ji někdo ubodal, nebo zastřelil.

Postel byla vzorně ustlaná a neviděl jsem známky zápasu. Všechno v pokoji bylo přesně tak, jak jsem to nechal před čtyřmi dny – až na Colleenino mrtvé tělo.

Vzpomněl jsem si na Colleenin pokus o sebevraždu poté, co jsme se před půl rokem rozešli – na jejich zápěstích byly vidět tenké stříbrné jizvy. Ale tohle nebyla sebevražda.

Na posteli ani vedle ní neležela žádná zbraň.

Vypadalo to, jako by Colleen vstoupila do mé ložnice, položila hlavu na polštář a pak ji někdo zabil ve spánku.

A to nedávalo smysl.

V tom okamžiku se nastartoval můj unavený pud sebezáchovy. Ten, kdo Colleen zabil, mohl být stále v mém domě. Šel jsem k lavici pod oknem, kde jsem měl uloženou zbraň.

Ruka se mi třásla, když jsem zvedl na pantech připevněný sedák lavice a vyndal plechovou krabici se zbraní. Hned jsem poznal, že je nějak lehká. Prázdná.

Otevřel jsem dveře šatny, podíval se pod postel, ale našel jsem žádné tělo, nábojnice, prostě nic. Natáhl jsem si

džíny, hodil na sebe tričko, obešel okna a dveře, abych zkontroloval zámky, a prohlédl jsem střešní okna, jestli v nich nejsou rozbité panely.

A listoval jsem pozpátku v paměti.

Byl jsem si jistý, že hlavní vchod byl zamčený, když jsem přišel domů. A teď jsem se přesvědčil, že jsou všechny další vstupy zabezpečené.

Mohlo to být jen tak, že vstoupil někdo s platným elektronickým klíčem a biometrickými údaji. Někdo, kdo mě znal. Colleen byla moje asistentka a milenka celý rok, než jsme se rozešli. Ještě jsem nevymazal její kódy.

Colleen nebyla jediná, kdo měl přístup do mého domu, ale možná jsem nemusel hádat, kdo ji zabil.

Můj dům hlídá ten nejlepší bezpečnostní systém, jaký byl kdy vyrobený. Kamery jsou rozmístěné na všech stranách domu a nade dveřmi, zabírají dálnici a 180 stupňů pláže za mouj zadní verandou.

Otevřel jsem dvířka skříně s přehrávači v obývacím pokoji a cvakl vypínačem od šesti videomonitorů narovnaných do dvou sloupců po třech. Všech šest obrazovek se rozsvítilo – a všechny byly černé. Znovu a znovu jsem mačkal tlačítka, než mi došlo, že zmizel pevný disk. Zůstal jen přípojovací kabel.

Popadl jsem telefon vedle pohovky a vytočil Justininu přímou linku do kanceláře. Bylo skoro sedm. Bude tam ještě?

Zvedla to při prvním zazvonění.

„Copak, Jacku, máš přece jenom hlad?“

„Justine, stalo se něco zlého.“

Hlas se mi zlomil, když jsem se to snažil vyslovit.

„Jde o Colleen. Je mrtvá. Nějaký parchant ji zabil.“

Kapitola 3

Otevřel jsem přední dveře a Justin vklouzla dovnitř jako lehký vánek. Je prvotřídní psycholožka a odbornice na profily pachatelů, chytrá, nebo spíš geniální. Díky bohu, že byla tady.

Položila mi ruku na tvář, pohlédla mi do očí a zeptala se: „Kde je, Jacku?“

Ukázal jsem k ložnici, následoval Justine a zůstal otupěle stát ve dveřích, když vstoupila dovnitř. Zasténala „Ach ne!“ a sepnula ruce pod bradou.

I teď, když jsem tam stál a přihlížel té srdceryvné scéně, byla Colleen v mé mysli stále živá.

Vybavoval jsem si ji v jejím pronajatém domku v Los Feliz, hnízdečku lásky, které se skoro vešlo do dlaní. Vzpomínal jsem, jak kroutila boky v nepatrném spodním prádle a s velkými chlupatými pantofli na nohou, jak svým silným přízvukem opakuje staré rčení své irské babičky: „Na trávě budou hrnky, ale nikdo, kdo by je sebral.“

„Co to znamená, Molloyová?“ zeptal jsem se jí tehdy.

„Znamená to problémy, fešáku.“

A teď jsem ji měl tady v posteli. Žádné problémy ji už netrápily.

Justine byla bledá, když se ke mně vrátila. Pevně mě objala a řekla: „Je mi to tak líto, Jacku. Moc líto.“

Chvilku jsme tak stáli a pak mě Justine náhle odstrčila. Probodla mě pohledem svých tmavých očí a řekla: „Proč máš mokré vlasy?“

„Vlasy?“

„Ty ses sprchoval?“

„Ano, sprchoval. Když jsem přišel domů, zamířil jsem rovnou do koupelny. Snažil jsem se probrat.“

„No, tohle není sen, Jacku. Skutečnější už to být nemůže. Viděl jsi Colleen předtím, než ses osprchoval?“

„Neměl jsem tušení, že je tady.“

„Ty jsi jí neřekl, aby sem přijela?“

„Ne, Justine, neřekl. *Ne.*“

Zazvonil zvonek, znovu.

Kapitola 4

Příjezd doktora Sciho a Mo-bot zvýšil šance na zjištění, co se v mém domě stalo, o dvě stě procent.

Doktor Sci, skutečným jménem Seymour Kloppenberg, je šéf forenzního oddělení Private. Za jménem má dlouhou řadu titulů začínající Ph.D. ve fyzice z MIT, když mu bylo devatenáct – a to bylo teprve před deseti lety.

Mo-bot je Maureen Rothová, asi padesátiletá počítačová specialistka a odbornice na veškerou techniku. Specializuje se na počítačovou kriminalitu a je něco jako máma celé Private.

Mo s sebou přinesla svůj fotoaparát a rozum. Sci měl kufr plný supermoderního vybavení na snímání stop.

Šli jsme do mého pokoje a všichni čtyři se postavili okolo Colleenina mrtvého těla, zatímco za okny černala noc.

Všichni jsme měli Colleen rádi. Každý z nás.

„Nemáme moc času,“ prolomila mlčení Justine, teď plně ponořená do své role vyšetřovatelky vraždy.

„Jacku, musím se tě zeptat – máš s tím něco společného? Protože jestli ano, můžeme se postarat, aby to všechno zmizelo.“

„Takhle jsem Colleen našel před čtyřiceti minutami,“ řekl jsem.

„Dobře, ale i tak,“ namítla Justine. „Každá uplynulá minuta z tebe víc a víc dělá pachatele. Musíš to nahlásit, Jacku. Takže to zvládneme rychle a opatrně. Začneme od začátku a nic nevynecháme.“

Zatímco si Mo a Sci natahovali latexové rukavice, zapnula Justine digitální diktafon a pokynula mi, abych začal mluvit. Řekl jsem jí, že jsem vystoupil z letadla a Aldo mě vyzvedl na příletech British Arrivals přesně v 17.30.

Pověděl jsem jí o sprchování a pak o tom, jak jsem našel Colleenino tělo. Řekl jsem, že zmizela moje pistole stejně jako pevný disk bezpečnostního systému.

Znovu jsem zdůraznil, že nemám tušení, proč tam Colleen byla ani proč ji někdo zabil. „Já to neudělal, Justine.“

„Já to vím, Jacku.“

Oběma nám bylo jasné, že až tam policie dorazí, označí mě za hlavního podezřelého, a přestože jsem měl u policie přátele, nemohl jsem se na žádného z nich spolehnout, že najde Colleenina vraha, když jsem já tak zatraceně po ruce.

Dříve jsem měl se zesnulou intimní vztah.

Do mého domu nikdo nevnikl násilím.

Oběť se našla v mojí posteli.

Pro policii to byl jasný případ s jasným pachatelem – mnou.

Kapitola 5

Když nejste policista pověřený vyšetřováním, dopouštíte se při průzkumu aktivního místa vraždy zločinu. Není to jen narušování důkazů a bránění obžalobě v usvědčení nevinného, je to spolupodílnictví.

Kdyby nás přistihli při práci na místě činu, přišel bych o licenci a všichni čtyři bychom skončili ve vězení.

Ale i přes to všechno byla tohle nejvhodnější chvíle pro porušení zákona.

Mo řekla: „Jacku, prosím, ustup ze záběru.“

Vyšel jsem do chodby a Moin nikon blýskl.

Pořídila snímky z každého úhlu, zdálky, zblízka i detail rány v Colleenině hrudi.

Sci sejmul Colleen i mně otisky elektronickým snímačem, zatímco Mo-bot přešla snímačem latentních otisků každý hladký povrch v pokoji. Daktyloskopický prášek jsme nepotřebovali.

Justine se mě zeptala: „Kdy jsi naposledy viděl Colleen živou?“

Pověděl jsem jí, že jsem s ní minulou středu obědval, než jsem odjel na letiště.

„Jenom obědval?“

„Ano. Najedli jsme se a to bylo všechno.“

Justininýma očima přelétl stín jako mrak valící se před bouřkou. Nevěřila mi. A já neměl sílu ji přesvědčovat. Byl jsem vyčerpaný, vydešený, zdrcený. Chtěl jsem se probudit a zjistit, že pořád sedím v letadle.

Sci mluvil s Mo. Vyškrábal vzorky zpod Colleeniných nehtů a Mo sáčky zapečetila. Když jí Sci zvedl sukni s tamponem v ruce, odvrátil jsem se.

Řekl jsem Justine, že když jsme spolu ve středu obědváli, měla Colleen dobrou náladu.

„Svěřila se mi, že má v Dublinu přítele a že se do něho asi zamilovala.“

Něco mě napadlo. Obrátil jsem se a křikl: „Našli jste její kabelku?“

„Žádná kabelka, Jacku.“

„Někdo ji sem přivezl,“ řekl jsem Justine. „Měl její klíč.“

„Dobrý postřeh,“ namítla Justine. „Napadá tě, kdo tohle mohl udělat a proč?“

„Někdo ji nenáviděl. Nebo mě. Nebo nás oba.“

Justine přikývla a řekla: „Sci? Mo? Musíme odsud zmizet. Budeš v pořádku, Jacku?“

„Tím si nejsem jistý,“ přiznal jsem.

„Jsi v šoku. My všichni. Jenom pověz poldům všechno, co víš,“ řekla, zatímco si Sci a Mo balili své nádobíčko.

„Řekni, že sis dal hodně dlouhou sprchu,“ prohodil Sci a položil mi ruku na rameno. „Nebo radši dlouhou koupel a pak sprchu. To by mělo vsáknout kus časové linie.“

„Dobře.“

„Jediné otisky, které jsem našla, byly tvoje,“ informovala mě Mo-bot.

„Je to *můj* dům.“

„To vím, Jacku. Nebyly tu jiné otisky než tvoje. Zkontroluj čtečku vstupních karet,“ poradila mi. „Udělal bych to, ale musíme odejít.“

„Dobře. Díky, Mo.“

Justine mi stiskla ruku, řekla, že mi zavolá později, a pak jsem zůstal s Colleen sám, jako bych si ty tři vysnil.

Kapitola 6

Sun v Beverly Hills je jeden ze tří exkluzivních hotelů v řetězci Poole Hotels. Těchto pět podlaží luxusu, kde má každý pokoj své jméno a jedinečný vzhled, stojí na South Santa Monica Boulevardu půldruhého kilometru od Rodeo Drive.

Jeho padesátimetrový střešní bazén lemovaly bílé plátěné přístřešky, polstrované lavice a ergonomická lehátka – a byl tam i venkovní bar.

Nadějní a styloví mladí lidé ze zábavního průmyslu se do téhle oázy stahovali jako gazely.

V sedm stál Jared Knowles, noční vedoucí Sunu, před Bergmanovým apartmá v pátém patře s jednou z pokojských. „Přebírám to, Marie,“ řekl jí. „Děkuju.“

Když Maria zašla za roh s povlečením v náručí, zaklepal Knowles hlasitě na dveře a zavolal na hosta jménem, ale nikdo neodpověděl. Přiložil ucho ke dveřím v naději, že uslyší sprchu nebo hlasitě puštěnou televizi, jenže neslyšel nic.

Hotelový host Maurice Bingham, výkonný ředitel z Chicaga, byl předtím v Sunu ubytovaný už třikrát a nikdy nezpůsobil žádné problémy.

Knowles zavolal mobilem do Binghamova pokoje, nechal ho zazvonit pětkrát a zároveň slyšel vyzvánění i přes dveře. Zaklepal znovu, tentokrát hlasitěji, ale stále žádná odpověď.

Mladý manažer se připravil na nejlepší i nejhorší scénář, zasunul do čtečky univerzální kartu a vyjmul ji. Červená kontrolka na dveřích se změnila na zelenou, Knowles stiskl kliku a vstoupil do pokoje.

V pokoji to odporně páchlo.

Knowlesovi se prudce rozbušilo srdce a musel sebrat všechny síly, aby prošel hlavou do středu rozlehlého pokoje s nábytkem potaženým zlatým hedvábím.

V posteli někdo spal; přehoz ležel na zemi, lampa na nočním stolku byla překocená. A kolmo k ní vedle stolku ležel pan Bingham s prsty zaťatými do krku jako drápy.

Do krku měl stále zaříznutý drát.

Knowles sevřel obličej v dlaních a rozkřičel se.

Takovou hrůzu už jednou zažil. Když pracoval v hotelu Moon v SanDiegu, viděl mrtvolu skoro stejnou jako tahle. Sem ho přeložili proto, že na to nemohl přestat myslet.

Té noci před pěti měsíci mu policie při výslechu dala pořádně zabrat a vyčítala mu, že se těla dotkl. Doslechl se, že podobných vražd spáchaných drátěnou garotou bylo víc, vlastně jich byla celá řada.

To znamenalo, že v tomhle hotelu byl sériový vrah a stál přesně tam, kde teď stál on.

Jared Knowles se tedy těla nedotkl. Z mobilu zavolal majitelce hotelu Amelii Pooleové. Ať mu sakra řekne, co má dělat.

Kapitola 7

Amelia Pooleová se právě vracela domů, když jí zavolal Jared Knowles, její vedoucí ze Sunu. Požádala ho, aby počkal, než vyjde z garáže a zavře vrata, pak zůstala stát na dvoře s výhledem na kaňon Laurel a zeptala se ho, co se děje.

„Stalo se to znova,“ řekl Jared. Mluvil chraptivým šepotem a ona mu sotva rozuměla.

„O čem to mluvíte?“

„Stalo se to znova. Hostu v Bergmanově apartmá. Jmenuje se Maurice Bingham. Je mrtvý. Někdo ho zabil. Stejně jako... nepamatuju si jeho jméno, ale víte, koho myslím. V Moonu. Mám strach, protože jsem pojítko, paní Pooleová. Policie si bude myslet, že jsem to možná udělal já.“

„A udělal?“

„Sakra, ne, paní Pooleová. *Věřte mi. To bych nedokázal.*“

„Jak víte, že je pan Bingham mrtvý?“

„Je modrý v obličejí. Má vyplazený jazyk a kolem krku drát. Nedýchá. Zapomněl jsem na něco? Protože v hotelové škole mě neučili, jak zvládat podobné situace.“

Přeskakoval mu hlas.

A Amelia Pooleová byla podobně vyděšená.

Tohle už byla pátá vražda – a třetí v jednom z jejích hotelů. Policie zatím na nic nepřišla. Už týdny se jí neozvala. A tahle vražda ji zasáhla osobně. Možná to bylo nějaké varování. Mohl zemřít kterýkoli další host. Bylo to příšerné.

„Jarede, poslouchejte mě,“ řekla. „Pokusím se vás z toho vynechat. Rozsviňte nápis NERUŠIT. Můžete to udělat? Loktem, ne prsty.“

„Zavolala mě pokojská. Prý si pan Bingham objednal deku a polštáře navíc, ale pak neotevřel.“

„Přinesl jste ty lůžkoviny do pokoje?“

„Ne.“

„Dotkl jste se něčeho?“

„Ne.“ Teď už Jared plakal. Bylo toho příliš.

„Jarede. Rozsviňte to světlo a vraťte se na recepci.“

„Není to protizákonné?“

„Převzmu zodpovědnost, Jarede. Jenom se vraťte na recepci. Policii nevolejte. Dobře?“

„Dobře.“

„Jestli nejste schopný dělat svoji práci, řekněte, že vám není dobře, a jeďte domů. Požádejte Waleeda, ať to převezme.“

„Dobře, paní Pooleová.“

„Zítřka vám zavolám.“

Amelia Pooleová zavěsila a zavzpomínala na jednu soukromou vyšetřovací agenturu, o které už slyšela. Vedl ji muž jménem Jack Morgan, bývalý agent CIA a předtím mariňák. Jeho agentura slibovala „maximální nasazení a maximální diskrétnost“. Jmenovala se Private.

Bylo už pozdě, ale stejně do Private zavolala. Nechala Jacku Morganovi vzkaz, aby se jí ozval, jakmile ho dostane.

Kapitola 8

Zatelefonoval jsem domů svému příteli, policejnímu veliteli Mickeymu Fescocovi. Vzal to on sám. „Mám na stole večeři. Tak ať je to něco dobrého, Jacku.“

„Nic dobrého to není, Micku. Moji bývalou přítelkyni Colleen Molloyovou někdo zabil u mě v domě. Já to ale neudělal.“

Díval jsem se na Colleenino tělo, zatímco jsem jednoslabičně odpovídal na Mickeyho otázky. Řekl, že ke mně někoho pošle, a když jsem zavěsil, posadil jsem se na židli obrácenou k posteli a dělal Colleen společnost, než dorazí poldové.

Myslel jsem na to, jak jsme si s Colleen byli blízcí a že jsem ji miloval, ale ne dost.

Trhl jsem sebou při vzpomínce na to, co mi řekla Mo-bot, než odešla z domu. Šel jsem do obývacího pokoje, zapnul počítač a nervózně bubnoval prsty, zatímco nabíhal program zaznamenávající vstupy do domu za použití karet.

Na monitoru se objevil dlouhý seznam dat a jmen a já nalistoval nejnovější údaje. Colleenin klíč byl použitý třicet minut předtím, než jsem prošel předními dveřmi já.

Začínalo se mi to skládat dohromady. Fakt, že se celá tahle ošklivá záležitost odehrála, zatímco jsem čekal na Alda, znamenal, že mě někdo sledoval a znal můj program na minutu přesně. Ale o mých pohybech věděly desítky lidí: spolupracovníci, klienti, přátelé. Kdokoli s počítačem mohl vědět, kdy moje letadlo přistane.

Vstal jsem, když na dálnici zaječela siréna. Stiskl jsem tlačítko otvírající bránu, postavil se do dveří a zastínil si oči před reflektory auta odbočujícího na mou příjezdovou cestu.

Z hlídkového vozu vystoupili dva policisté a já se soustředil na toho nejbližšího, poručíka Mitchella Tandyho.

Mickey Fescoe mi neprokázal žádnou službu. Tandy byl docela chytrý polda, ale měl dost bezohledný přístup.

Tandy zatkl mého otce, který vlastnil Private přede mnou. Tatínek byl souzen a usvědčen z vydírání a únosu. Odpykával si doživotní trest v Chinu, než ho před pěti lety ubodali ve sprchách.

Tandy mě neměl rád, protože jsem byl syn Toma Morgana. Vinen příbuzenstvím. Neměl mě rád, protože Private získávala velké honoráře a uzavírala větší procento případů než LAPD.

A pak tu byl ten hlavní důvod: vydělával jsem spoustu peněz.

Díval jsem se, jak policisté kráčejí po chodníku k mému domu.

Kapitola 9

Tandymu je čtyřicet, je opálený a vypracovaný z posilovny. Podramenní pozdrdo mu dělalo bouli pod přiléhavým lesklým modrým sakem.

Tandy řekl: „Detektiva Zieglera znáte.“

„Už jsme se setkali,“ odvětil jsem.

Ziegler měl figuru plavce, široká ramena a dlouhý trup. Na pravém zápěstí měl měděný náramek a u pasu pistolí. Vzpomněl jsem si, odkud ho znám. Dostali jsme se do konfliktu, když obtěžoval jednoho z mých klientů. Vyhrál jsem. Od té doby mu zešedly vlasy.

„Kde je oběť?“ zeptal se Tandy.

Pověděl jsem mu to a on mi řekl, abych zůstal, kde jsem.

Ziegler se usmál a dodal: „Sedíte na zadku, Jacku.“

Zadíval jsem se z okna k pláži. Viděl jsem jen pěnu na tmavých vlnách. V hlavě mi bušilo a chtělo se mi zvracet, ale potlačil jsem to. Tandy a Ziegler vešli do mé ložnice.

Slyšel jsem Tandyho telefonovat, ale nerozuměl jsem, co říká. A pak se on a Ziegler vrátili.

Tandy řekl: „Zavolal jsem policejního lékaře a techniky. Co kdybyste mi pověděl, co se tu stalo, než přijedou?“

Všichni jsme se posadili a já Tandymu řekl, že nevím, kdo mohl Colleen zabít a proč.

„Nespal jsem víc než čtyřadvacet hodin,“ pokračoval jsem. „Byl jsem jako zombie. Začal jsem se svlékat v okamžiku, jakmile jsem přišel domů. Do koupelny jsem vstoupil z chodby.“

Pověděl jsem mu, že jsem po sprše šel do ložnice a chystal se padnout do postele. A vtom jsem našel Colleen.

„Velice příhodné, že jste se osprchoval,“ poznamenal Tandy. „Počítám, že jste taky udělal velké prádlo.“

„Moje sako je tamhle na té židli. Košile na podlaze v chodbě. Kalhoty jsem přehodil přes dveře. Slipy leží před sprchovým koutem.“

Dal jsem Zieglerovi jména všech Colleeniných příbuzných v Dublinu a sdělil policistům, že podle počítačových záznamů byl Colleenin vstupní kód použit půl hodiny předtím, než jsem přišel domů.

„Colleen měla elektronický klíč od brány. Ale není tady,“ řekl jsem. „Někdo ji musel přinutit, aby použila kartu a přitiskla prst na snímač u domovních dveří.“

Ziegler utrousil „hm“ a pak mě požádal, abych mu řekl o svém vztahu s Colleen.

„Chodili jsme spolu,“ přiznal jsem. „A Colleen pro mě pracovala. Měl jsem ji moc rád. Když jsme se rozešli, odjela domů do Irska. Před pár týdny se vrátila navštívit přátele v L. A. Nevím koho. Minulou středu jsem s ní obědval.“

Tandy mi nepřečetl moje práva a já nepožádal o právníka. Doufal jsem, že našel něco zásadního, co jsem přehlédl, ale když se mě zeptal, jestli jsme se s Colleen poprali, omluvil jsem se, odběhl do koupelny a vyzvracel se.

Omyl jsem si obličej a vrátil se k výslechu.

Tandy se zeptal znovu: „Popral jste se s tou dívkou, Jacku?“

„Ne.“

„Neměl jste si dávat tu zatracenou sprchu. To byla velká chyba. Vezmeme si vaše šaty a rozebereme odpady na kousky. Prohlédneme si záznamy kamer na letišti a zjistíme, kam jste volal. To jenom pro dnešek. Zítra se soustředíme na oběť. Myslím, že nám její tělo prozradí něco zajímavého.“

„Dělejte, co umíte, Tandy. Ale dokonce i vy a Ziegler musíte vědět, že bych nezabil svou bývalou přítelkyni u sebe doma a pak nezavolał poldy. Někdo to na mě nastražil.“

„Já chci jen jedno: najít vraha té dívky.“

„Já chci to samé.“

Dal jsem Tandymu svůj palubní lístek a kontakt na Alda. Slíbil jsem, že neodjedu z města a že se bez jeho svolení ani nevyčůráám.

Dorazil policejní lékař a pak technici. Dal jsem jim své otisky, několik čerstvých buněk ze sliznice ve tváři a své špinavé oblečení.

„Jsem zatčený?“ zeptal jsem se Tandyho.

„Zatím ne,“ odpověděl. „Máte přátele na vysokých místech, Jacku. Ale tady zůstat nemůžete.“

Zavolał jsem Rickovi Del Riovi.

Dvacet minut nato jsem nasedl do jeho auta a řekl: „Díky. Dnes večer se budu muset utábořit u tebe.“

„Co se sakra stalo?“ zeptal se mě.

Odvyprávěl jsem to celé ještě jednou.

Kapitola 10

Rick Del Rio bydlí v domku s jednou ložnicí u Shermanova kanálu, jednoho ze čtyř paralelních kanálů spojených na koncích dvěma dalšími v podivné nápodobě italských Benátek.

Tamní domy jsou malé, ale drahé, postavené blízko sebe mezi kanálem na jedné straně a úzkými ulicemi na druhé. Rick nás dovezl do jedné z těch ulic lemovaných popelníci, telefonními sloupy, vraty garáží a občasnými živými ploty podél zadních dvorků.

Vrata Del Riovy garáže byla natřená nazeleno. Namířil dálkové ovládání, vrata se otevřela a my vjeli dovnitř.

„V lednici toho moc nemám,“ upozornil.

„To nevadí.“

„Půl kuřete. Pár piv.“

„Stejně děkuju.“

Vyšli jsme po několika schodech ke dveřím z garáže do kuchyně.

Del Rio řekl: „Nikdo neví, že jsi tady. Běž do obýváku. Snaž se odpočívat.“

Už jsem tam byl. V třípokojovém domku podobném chatě byl dokonalý pořádek. Bílé stěny, tmavé trámy, všechny pohovky a křesla plněná peřím. Uprostřed stál kávový stolek vyrobený z poklopu na lodní průlez a chráněný ubrusem před kolečky od piva a poškrábáním.

Zhroutil jsem se do křesla dost širokého pro dva, položil nohy na stolek a jen si přál, aby se svět kolem mě přestal otáčet.

Slyšel jsem, jak Del Rio něco kutí v kuchyni, a zavřel oči. Ale neusnul jsem.

Myslel jsem na jednu noc před šesti lety. Letěl jsem dopravním vrtulníkem CH-46 z Kandaháru se šestnácti mariňáky v nákladovém prostoru a Rickem Del Riem jako druhým pilotem po své levé ruce.

Byla to zlá noc.

Raketový granát vypálený z korby pick-upu zasáhl náš vrtulník do břicha a urazil mu ocas se zadním rotorem, takže se stroj začal řídit ve spirále do pekla. Přistál jsem s ním na kolech, ale nálož odvedla svou práci.

Hodně z těch mužů zemřelo hroznou smrtí. Všechny jsem je znal.

Právě jsem z nákladového prostoru vynášel jednoho z těch, co ještě dýchali, když mě do zad zasáhl úlomek letícího kovu.

Zastavilo se mi srdce – a zemřel jsem.

Del Rio mě našel kousek od hořícího vraku a úderem do hrudi mě přivedl zpátky k životu.

Válka pro mě skončila a pak jsem pracoval v malé detektivní agentuře v Century City, když si pro mě poslal můj otec, ten manipulativní parchant.

Usmíval se na mě přes plexisklovou stěnu v Chinu a já si uvědomil, že mi už zase organizuje život. Předal mi klíček od Private a řekl mi, že na mě na zámořském účtu čeká patnáct milionů dolarů.

„Udělej Private lepší, než byla za mě,“ řekl.

Tři dny nato ho ubodali ve sprchách.

Rick neměl bohatého otce. Byl odvážný a uměl používat zbraň. Po svém turnusu v Afghánistánu se vrátil do L. A. Spáchal ozbrojenou loupež, byl zatčen, usvědčen a skončil ve vězení. Když ho předčasně propustili pro dobré chování, přišel pracovat do Private a já mu koupil tenhle dům.

Věděl jsem o Rickovi všechno. Dlužil jsem mu svůj život a on tvrdil, že mi dluží svůj.

Můj kamarád vstoupil do obývacího pokoje a zavolal na mě. Vzhledl jsem a uviděl ten obličej, který by mohla milovat jenom matka buldoka. Rick je sto sedmdesát čtyři centimetrů vysoký bývalý trestanec a skvěle vycvičený mariňák. Nesl podnos, jako by byl zdravotní sestra nebo snad číšník.

Skopl mi nohy ze stolku a položil podnos na něj. Ze zbývající poloviny kuřete udělal sendviče tak, že namazal rozkrojenou bagetu hořčicí a přidal pár listů římského salátu. A přinesl dvě láhve piva a otvírák.

„Jez, Jacku,“ pobídl mě můj druhý pilot. „Vezmeš si ten pokoj nahoře. Nehádej se se mnou. Je tam šero, a když se budeš snažit, můžeš spát devět hodin.“

„Nemůžu si vzít tvůj pokoj.“

„Koukej se,“ řekl, zvedl sedák pohovky a rozložil ho na postel. „Vezmi si ložnici. Zítra budeš mít nabitý den.“

„Colleen.“

„Colleen, jasně. A dostal jsi moji textovku? Hned ráno máš schůzku. Přejde za tebou Carmine Noccia.“

Kapitola 11

Můj asistent Cody Dawes mě zastavil u svého stolu a řekl: „Dobré ráno, Jacku, potřebujeme si projít pár věcí...“

„Jenom ty urgentní, Cody. Pořád ještě jsem trochu mimo.“

„Jistě, dobře, no... dávám výpověď.“

„Cože? V čem je problém? Myslel jsem, že jste tady spokojený.“

„Dostal jsem roli ve filmu Ridleyho Scotta. *S textem!*“

Usmál se od ucha k uchu, splácl ruce a skoro si poskočil. Potřásl jsem mu rukou a řekl: „To je skvělé, Cody. Gratuluju.“

„Nenechám vás ve štychu. Mám tady seznam uchazečů o moje místo. Osobně jsem je prověřil.“

Povzdechl jsem si a řekl: „Dobře. Co dál?“ V Los Angeles bylo půl deváté ráno, což znamenalo, že ve Stockholmu měli půl deváté večer. Vnitřní hodiny jsem měl stále nařízené na západoevropský čas.

„Přišel za vámi pan Noccia. Musel jsem ho posadit do vaší kanceláře.“

„Myslel jsem, že budu mít trochu času, než přijde.“

„Čekal u obrubníku, Jacku. V mercedesu se třemi chlapy, které byste nechtěl vidět jako nápadníky své sestry. Otevřel jsem přední dveře. Řekl, že chce jít dál, tak jsem ho vzal nahoru. Na vlastní zodpovědnost.“

„Pořád vaříte kafe?“

„Jasně, vařím,“ řekl Cody s úsměvem.

Šel jsem do své kanceláře. Má dvě části: na jednom konci je můj pracovní prostor a na druhém prostor pro porady. Carmine Noccia seděl na židli u mého stolu.

„Carmine,“ řekl jsem, potřásl mu rukou, obešel stůl a posadil se. Všechny telefonní linky blikaly. Vedle pravé ruky mi ležela osm centimetrů vysoká hromádka papírů. Na monitoru na mě čekal můj denní rozvrh.

„Vypadáte dobře, Jacku. Jako kdybyste strávil noc v šatní skříňce v tělocvičně.“

„Přesně tak se člověk cítí po pásmové nemoci,“ odvětil jsem.

Noccia se usmál. Je to pohledný muž okolo pětáctyřiceti s dokonalými zuby a prokvetlými vlasy a nosí na míru šité obleky a ručně šité italské mokasíny.

Carmine vypadal přesně jako moderní mafiánské hvězdy. Kdo se na něho podíval, viděl byznysmena s titulem z Harvardu, a ne syna současného dona, mafiánského kápa a vraha.

Cody přinesl velkou stříbrnou konvici s kávou a talíř sušenek, a když odešel, pronesl jsem: „Del Rio mi řekl, že se mnou nutně musíte mluvit.“

Snažil jsem se nedat to na sobě znát, ale když jsem to říkal, znělo mi v hlavě: Co sakra chceš?

Kapitola 12

Carmine Noccia pronesl: „Mám průšvih jak barák, Jacku. V Utahu někdo unesl jednu z mých nákladních dodávek. Zabil při tom tři moje chlapy a zahrabal je v poušti. Nemyslím si, že mi poldové pomůžou získat zpátky můj majetek – což jsem potřeboval už včera. Je dobře, že mám po ruce vás.“

Nepracuju pro gangstery.

Dejme to do minulého času. Nepracoval jsem s gangstery, dokud moje jednovaječné dvojče bratr Tommy junior nenačkal hazardem dluhy ve výši šest set tisíc a já je musel splatit tím, že jsem zabránil tomu, aby se Tommyho milá manželka stala vdovou.

Před dvěma měsíci jsme s Del Riem letěli do Vegas, abychom navštívili Noccia u jeho okázalém sídle ve španělském stylu, se závodními koňmi a umělou řekou, které se nacházelo asi osm kilometrů od Vegas Stripu, deset minut od letiště.

Přinesl jsem s sebou šek na částku pokrývající celý bratrův dluh a Noccia a já jsme si vzájemně prokázali službu. Toho dne jsme zjistili, že jsme oba sloužili u námořnictva. A jak o sobě mariňáci s oblibou říkají: „Není lepšího přítele, není horšího nepřitele.“

Na to jsme si s Carminem Nocciou potřásli rukama.

Teď si Noccia nalil kávu, přidal smetanu a podal mi konvičku. Pak řekl: „Moji chlapi byli dobří, ale ti dálniční lupiči byli lepší. To je všechno, co o těch parchantech vím.“

„Kdy se to stalo?“

„Včera v noci,“ odpověděl Noccia. „Naše dodávka jela z Chicaga na západ. Měli jsme v ní sledovací zařízení. Ni-

kdo netušil, že něco není v pořádku, dokud dodávka neminula Vegas a neozývala se dál až do L. A. Únosci museli GPS najít a zničit, když převzali náklad.“

„Takže si myslíte, že ta dodávka je v L. A.?“

„Řekl bych, že ano. Tohle je velká distribuční křižovatka. Je to cenný náklad, Jacku.“

„Drogy?“

Přikývl. „Ty na předpis.“

„Za kolik?“

„Na ulici by vynesly třicet milionů.“

Teď už jsem chápal, proč na mě Noccia čekal, ještě než se dveře otevřely. V minulosti se mafie k obchodu s léky stavěla odmítavě, ale farmaceutika byla žádaným a ceněným zbožím, jaké nejde přehlížet.

Léky se snadno kradou v každém bodu distribučního řetězce. Dokonce i obyčejné krámy s visacím zámekem za dvanáct babek na dveřích mohou mít v určitých dnech na skladě oxycontin za sto padesát tisíc.

Každá tableta je zdrojem zisku stoprocentně schváleným Úřadem pro kontrolu potravin a léčiv. Největší tablety oxycontin váží 80 mg. Při dolaru za miligram má taková tableta hodnotu osmdesát dolarů a prodává se v lahvičkách po stovce. To znamená, že stovka osmdesátimiligramových tablet má cenu osm tisíc dolarů za lahvičku. Plná dodávka tak obnáší třicet milionů i víc.

Noccia měl velký problém. Zoufale potřeboval eliminovat škody a zároveň nemohl nikomu říct, že obchoduje s léky. Takže místo aby poštvál své gorily na podsvětí, obrátil se na mě.

Na ilegální léky na předpis zemřelo víc lidí než na všechny pouliční drogy dohromady. Je to hodně špinavý byznys a já s ním nechtěl mít nic společného.

Noccia se ke mně naklonil a upřel na mě své velké hnědé oči. „Třicet let jsem čekal, až tohle řeknu, Jacku. Učiním vám nabídku, jakou nemůžete odmítnout.“

Kapitola 13

Věnoval jsem Nocciovi neupřímný úsměv a řekl: „Carmine, my zásilky drog nezachraňujeme. Pracujeme pro velké firmy. Na státních zakázkách. Vždyť víte.“

„Děláte víc než to, Jacku, ale to je vaše věc. Dám vám deset procent z ceny, jakou má ten náklad na ulici. Tři miliony dolarů – hotově. Stačí, abyste to zboží našel. S vašimi kontakty vám to bude trvat nejdvýš pár dní. Tři miliony dolarů, Jacku. Kolik nevěrných manželů musíte sledovat, abyste tolik vydělal?“

Zabzučel interkom a Cody řekl: „Pane Morgane, je tu ten člověk na devátou.“

Pohlédl jsem na Carmina a omluvil se: „Rád bych vám pomohl, ale tuhle práci já nedělám.“

Přelétl jsem pohledem po svém rozvrhu a uviděl, že schůzky jsou vyrovnané jedna za druhou jako letadla čekající na přistání na losangeleském letišti, každou půlhodinu jedna – až do konce dne. Představil jsem si Colleen, jak leží na studeném stole a patolog ji rozřezává od klíčních kostí až po linii bikin.

Zatímco jsem tam seděl, obracela policie můj dům vzhůru nohama a zkoumala můj život pod mikroskopem a Carmine Noccia mi mával před očima miliony špinavých dolarů.

Zvedl jsem oči a pohlédl na toho mafiána s velkou budoucností, kterou teď ohrožovala ztráta obrovského balíku peněz a tří mužů.

Carminův výraz byl chladný. Žádné další tlachání a repliky z Kmotra. Spojil pěstěné prsty na desce stolu a naklonil se ke mně.

„Zvednu vaši odměnu na dvacet procent,“ přitvrdil. „Nezdaněných šest milionů v hotovosti.“

Čím víc nabízel, tím míň jsem s tím chtěl mít společného. Nebo s ním.

„Díky, ale nemám zájem, Carmine,“ řekl jsem rozhodně. „Omlouvám se, ale mám další schůzku.“ Vstal jsem.

Noccia se také postavil.

Byli jsme stejně velcí.

„Špatně jste mě pochopil, Jacku. Už jste tu práci vzal. Teď mi chcete říct, jak rychle získáte moje zboží zpátky, protože jinak bude brzy po celé zemi a já budu o třicet milionů chudší. Zavolejte, až tu dodávku najdete.“

„Ne, Carmine,“ trval jsem na svém. „Neudělám to.“

„Čemu na ‚nemůžete odmítnout‘ jste nerozuměl, Jacku? Víte přece, kam mířím. ‚Není lepšího přítele.‘ Půjčím si váš fix. Tady je moje číslo,“ řekl a napsal ho na jednu obálku. „Informujte mě.“

Odhodil fix a ten se kutálel po stole, zatímco odcházel.

Slyšel jsem Noccia říkat Codymu: „Ven trefím sám.“

Opřel jsem se na židli a pohlédl ven na široké panorama centra Los Angeles. Co by se stalo, kdybych tu zakázku nevezal? Byl jsem připravený jít do války s rodinou Nocciových?

Zavolal jsem Del Rioví a pár minut to s ním probíral: jaké jsou možnosti, jaký je nejrozumnější a nejbezpečnější plán útoku. Rick řekl svůj názor a já svůj. A pak jsme to probírali ještě chvíli.

Když jsme měli funkční plán, požádal jsem Codyho, aby poslal návštěvu na devátou hodinu do mé kanceláře.

Kapitola 14

Ta atraktivní žena sedící v modrém křesle mi připomněla staré černobílé filmy natočené podle románů Chandlera, Hammetta a Spillanea.

Amelia Pooleová vypadala jako nový klient Sama Spadea: nádherná běloška ke čtyřiceti, krátké hnědé vlasy, bez kroužku na levém prsteníku.

Místo cigaretové špičky a liščí kožešiny okolo krku měla paní Pooleová v ruce iPhone a na krku drahý náhrdelník od Cartiera ze zlata a diamantů.

„Vypadáte, jako byste pracoval celou noc, pane Morgane,“ řekla paní Pooleová s rychlým úsměvem a uložila telefon do kabelky za tři tisíce dolarů. „Znám to, sama jsem minulou noc nespala.“

„Jsem si jistý, že vaše noc byla mnohem zajímavější než moje,“ řekl jsem a vybavil si Del Riovu ložnici s tvrdou matrací a prázdnými bílými zdmi.

Amelia Pooleová měla hezký úsměv, byl však nucený. Oči měla vážné.

Proč za mnou přišla? Podal na ni někdo žalobu? Pronásledoval ji někdo? Potřebovala, abych jí našel pohřešované dítě?

Z její složky jsem věděl, že Amelia Pooleová koupila, zre-novovala a přestavěla tři staré hotely na různých místech na prvotřídní pětihvězdičkové podniky řetězce Poole. Byl jsem už na střeše Sunu a pobýval několikrát v Constellation v San Francisku. S tím ohodnocením jsem musel souhlasit.

V její složce byla také zmínka o nějakých nevyřešených loupežných vraždách v jejích hotelích a několika dalších, které otrásly Kalifornskou obchodní komorou.

Ty případy byly stále otevřené, ale vraždy těch turistů se v současném politicko-ekonomickém klimatu na titulní strany nedostaly.

„Omlouvám se, paní Pooleová, ale neřekli mi, proč se mnou chcete mluvit.“

„Jinx,“ poznamenala.

„Pardon?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Říkejte mi Jinx. To je moje přezdívka.“

„Já jsem Jack,“ řekl jsem.

Nalil jsem kávu a ona mi pověděla, že už o Private slyšela a že ví, že jsme zatraceně dobří. Dál vypadala nervózně, jako by se snažila to, co ji tak znepokojovalo, udržet pod pokličkou.

Paní Pooleová si hrála se svými diamanty a fotografovala si mě těkajícíma očima.

„Tak co vás přivedlo do Private?“ zeptal jsem se.

A pak mi to všechno vysypala.

„Včera v noci někdo zabil jednoho hosta Sunu v jeho pokoji. Nikomu jsem to neřekla. Dokonce jsem to ani nenahlásila policii. Jsem vyděšená. Tohle je třetí zavražděný host v jednom z mých hotelů – a já nevím, co mám dělat.“

Kapitola 15

Hotelové loupeže nejsou vzácné, ale hotelové vraždy ano. Smůla. Pooleová mi pověděla, že všechny ty zavražděné oběti – tři v jejích hotelích a dvě v jiných, podobných – byli obchodníci na služební cestě a ubytovali se tam sami.

„Policie je víc než k ničemu,“ řekla. „Když přišli naposledy, zapečetili pokoj a na osmačtyřicet hodin zavřeli hotelový bar. Vyslýchali všechny hosty, vyděsili můj personál – a nenašli ani jediného podezřelého!

Obsazenost nám klesla. V hlavní sezoně máme prázdné pokoje. Kdo by se taky ubytoval v hotelu, kde někoho zavraždili?

Jacku, jsem zoufalá. Někdo zabíjí hotelové hosty. Nevím proč. Nevím kdo. Ale ty hotely jsou všechno, co mám. Potřebuju vaši pomoc.“

Chtěl jsem, aby Jinx Pooleová nechala vyšetřování vražd na losangeleské policii a nás si najala na vypracování neprůstředného bezpečnostního systému, ale ta žena se mi dostala pod kůži.

Byla zranitelná, ale statečně se postavila čelem k vyřešení svého problému. Zamlouvala se mi. Chápal jsem její pocity. Naprosto.

Přesto jsme neměli dost lidí na to, abychom se ujali vyšetřování případu série vražd. Měli jsme práce až nad hlavu a naším úkolem číslo jedna teď bylo zjistit, kdo zabil Colleen Molloyovou.

Kladl jsem Jinx otázky v naději, že mi její odpovědi pomohou rozhodnout se, co mám udělat.

Pověděla mi, že ten mrtvý host v Sunu je Maurice Bingham, okolo pětáctyřiceti, bytem v New Yorku, člověk z reklamy na služební cestě v L. A.

Nikdo nehlásil žádné zvuky rvačky. Hotelový personál Binghamu znal. Zaplatil účet kreditní kartou a neměl žádné mimořádné požadavky. Měl se odstěhovat až zítra – což byla slibná novina.

Znamenalo to, že ho v New Yorku ještě nikdo nehledá. Dalo se také předpokládat, že takhle časně ráno s rozsvíceným nápisem NERUŠIT pokojská ještě nenašla jeho tělo.

„Povězte mi o vašem bezpečnostním systému.“

„Na chodbách jsou samozřejmě kamery. A několik jich máme u bazénu.“

„Potřebuju, abyste v patře, kde k vraždě došlo, kamery asi tak na hodinu vypnula, abychom se nepozorovaně dostali dovnitř a ven. Půjde to?“

„Ano. Takže tu práci berete?“

„Nemůžu vám nic slíbit, ale prohlédneme si ten pokoj a tělo. Říkejme tomu konzultace.“

„Rozumím.“

„Potřebuju přístup do toho pokoje.“

Jinx Pooleová otevřela kabelku, vyndala univerzální elektronický klíč a podala mi ho.

„A taky se potřebuju na pár nocí někde ubytovat. Mohl bych se nastěhovat do Sunu,“ dodal jsem.

„Skvělý nápad,“ řekla Jinx Pooleová. „Coppolovo apartmá je volné. Buďte mým hostem.“